

RAKKAUS

Pekka Ervastian esitelmä 16.3.1930

On välistä kysytty minulta: „Miksikä sinä kirjoituksissasi ja puheissasi aina viittaat siihen, että Jeesus Kristus on kaikki kaikessa, että Jeesus Kristus on ensimmäinen kaikista maailman vapahtajista, että Hänen sulonsa ja kauneutensa loistaa kaikkialla? Etkö sinä teosofisena tutkijana juuri ole tullut siihen, että kaikki uskonnot ovat syntyisin samasta alkulähteestä, ovat oksia samassa puussa? Eikö teosofin mielestä kaikki uskonnot tavallaan ole yhtä hyviä, eivätkö kaikki uskonnot vie totuuteen? Eihän ihmiskuntaa ole voitu jättää yksin vaeltamaan pimeydessä. Ihmiskunnan historia todistaa, että Jumala aina on pitänyt huolta ihmisistä, koska suuria uskonnonjulistajia, suuria vapahtajaolentoja on aina silloin tällöin esiintynyt ihmiskunnan historiassa ja aina vieneet ihmiskuntaa Jumalan, totuuden, luo. Eikö tässä ole ristiriitaa, kun sinä asetat Jeesuksen Kristuksen ensimmäiseksi, vieläpä ainoaksi?“

Tähän olen vastannut ja aina tekee mieleni vastata, että tietysti kaikissa uskonnoissa on koetettu taluttaa ihmisiä totuuden luo, kaikissa uskonnoissa on siis opetettu totuutta elämästä ja kuolemasta. Ei missään uskonnossa ole koetettu viedä ihmisiä harhaan, vaan jokaisessa on koetettu viedä heitä juuri totuuden lähteelle. Kaikki uskonnot ovat metafysisiltä, filosofisilta, okkultisilta opeiltaan tähänneet samaan. Ne pitävät kaikki yhtä. Kun me pääsemme kiinni tai tutustumme uskontojen sisäisiin, esoteerisiin oppeihin, silloin heidän maailmanselityksensä, kaikki opinkappaleensa, kaikki kuvauksensa elämästä ja kuolemasta ovat samanlaisia. Mutta mitä sitten tarkoitan sillä, kun sanon, että Jeesus Kristus on minulle kaikki kaikessa? Tarkoitan sillä sitä tosiseikkaa, että ihmisen sielu kaipaa ja janoaa Jumalaa, se kaipaa totuutta, elävää totuutta, se kaipaa sitä Jumalaa, joka on kaiken olemassaolon alkusyy ja -lähde. Se ei

kaipaa mitään opinkappaleita, ei ainoastaan mitään filosofista selvittelyä maailman eli kosmoksen kokoonpanosta ja luonnosta, vaan se kaipaa, niinkuin uskonnollisissa piireissä on totuttu sanomaan, elävää Jumalaa. „Niinkuin hirvi janoaa purojen ja järvien vettä, niin ihmisen sielu ikävöi Sinua, Jumala.“ Se on meidän sielumme syvin ikävä ja kaipuu. Ainoastaan sen tyydyttäminen, ainoastaan Jumalan löytäminen voi antaa meille onnen ja rauhan ja ikuisen elämän. Ja sentähden kaikki uskonnot, niin tosia kuin ne ovatkin, eroavat jollakin tavalla toisistaan, sillä kun ne puhuvat ihmisille ja ihmiskunnalle, niin ne tietysti puhuvat siten, että ne näyttävät ihmisille Jumalan. Jokainen suuri profeetta eli vapahtajaolento on esiintyessään maan päällä, vaeltaessaan ihmisten kesken ja opettaessaan heitä näyttänyt heille Jumalan, antanut heille käsin koskettavan kuvan Jumalasta omassa personassaan, olemuksessaan. Ei ainoastaan opetuksissaan, vaan loistavassa persoonallisuudessaan on semmoinen olento antanut ihmisille kuvan elävästä Jumalasta. Ja koska nämä profeetat, korkeat vapahtaja-olennot, ovat esiintyneet eri aikoina, alussa kaukaisessa muinaisuudessa, jossa ihmiset olivat vähän kehittyneitä, sitten pitkin ihmiskunnan historiaa, jolloin ihmiset ovat askel askeleelta kehittyneet eteenpäin, niin luonnollisesti se kuva, minkä he ovat voineet antaa Jumalasta, on ollut erilainen, ja se on riippunut kansoista, ilmanalasta ja kaikenlaisista seikoista. Jokaisessa uskonnossa, kun sitä kuuntelemme aivan kuin ulkoapäin, kun emme tutki sitä esoterisesti, emme tunkeudu sen maailmanselityksiin, vaan otamme sen eetillisenä ilmiönä, joka kuvastuu sen suurissa vapahtajaolennoissa, silloin saamme sen kuvan Jumalasta, minkä tuo uskonto on suurelle ihmiskunnalle voinut antaa. Ja nämä kuvat poikkeavat toisistaan, tai ainakin minun tekisi mieleni sanoa: mikään muu niistä kuvista, minkä joku vapahtajaolento on välittömästi antanut Jumalasta, ei tyydytä minun sisäistä totuuden kaipuutani, kuin Jeesuksen Kristuksen antama.

Jos ajattelemme vanhaa Kreikkaa, heidän Olympostaan ja heidän suurta jumal'joukkoaan, jos ajattelemme Jupiteria, niin näemme hänessä sangen ihmeellisen olennon, jolla on hyvin monenlaiset rakkausseikkailunsa. Ja moraalisesti ja eettisesti, kun emme tunkeudu noiden symbolien salaisuuksiin, vaan kun otamme niin, että noin totuuden Jumala ilmoitti itsensä, niin ne muodot tympäisevät meidän eettisiä ja moraalisia vaatimuksiamme. Ja jos ajattelemme juutalaisten jumalaa, Jehovaa, niin näemme, että hän on suuttuvainen, kostava jumala. Ja samoin Moses, hänen profeettansa, suuttui niin, että murskasi kivitalut, joihin oli käskyt kirjoitettu. Kun seisomme niiden edessä, niin tunnemme, ettei se ole se jumala, jota syvimmäsämme kaipaamme. Päinvastoin tunnemme, että ihminen voi rakkaudessa, hyvydessä, anteeksiannossa ja lapeudessa olla yläpuolella semmoista jumalaa, joka suuttuu ja kostaa ja tahtoo paha vihamiehilleen. Semmoista jumalaa me emme kaipa, se ei tyydytä meidän sieluumme. Jos ajattelemme vaikkapa jaloa kreikkalaista Orpheusta, laulajaa ja soittajaa, joka lähti manalaan etsimään Eurydikea, rakastettuaan, niin se meitä liikuttaa, se on kaunista, mutta se ei ole se Jumala, jota kaipaamme sydämessämme, jota ilman emme saa rauhaa. Jos ajattelemme Väinämöistä, meidän Kalevala-sankariamme, joka rakastaa Ainoa ja pyytää häntä kumppanikseen, niin, niin kaunis ja kieltäytyväinen, niin rauhallinen ja tyytyväinen kuin se rakkaus onkin, eihän Väinämöinen siitä suutu, ei loukkaannu, hän ymmärtää, ettei se ole hänelle suotu, niin vaikka se on niin kaunista, liikuttavaa, se ei ole meidän Jumalamme. Se Jumala, jota meidän sielumme kaipa, ei esiinny sillä tavalla.

Kun ajattelemme indialaisia jumal'olentoja, jumalia, esim. vanhaa Raamaa, jota nykyään paljon palvotaan Indiassa, niin huomaamme, että hän oli suuri sotapäällikkö ja hänen puolisonsa Sita oli kauneimpia naisolentoja, joita Indian historiassa, mytologiassa esiintyy. Se on kaikki kaunista, me ihailemme sitä, mutta me sanomme: ei Raama eikä hänen puolisonsa Sita tuo

meille sitä Jumalaa, jota kaipaamme. Ja jos ajattelemme toista indialaista jumalaa, Krishnaa, niin se Krishna, joka esiintyy ensin historiallisena henkilönä, se nuorukainen on lumoava ja liikuttava, hän näyttää koko elämällään, että hän on kaiken yläpuolella. Krishna, tuo jumalallinen mies, joka oli karmasta vapaa, hän leikkitteli vaan elämässä. Hän teki kaikenlaisia pieniä kepposia, hän varasti kylpeviltä neitosilta vaatteet ja kiipesi niiden kanssa puuhun katsomaan, miten neitokset joutuivat hätään, kunnes hän sitten tuli alas ja pelasti neitokset pälkähästä. Ja me luemme Krishnasta, kuinka hän lumosi 16000 gootia, paimenten vaimoa, niin että he rakastuivat häneen ja tanssivat hänen ympärillään. Krishna ei itse tahtonut heiltä mitään, hän vain teki heidän elämänsä kauniiksi. Kun luemme Krishnasta tämmöistä, niin ymmärrämme, että indialaiset, jotka kulkivat elämän raskaan taakan alla, jotka ikävöivät vapautusta elämän kiertokulusta, turvautuivat Krishnaan, joka oli vapaa karmasta. Mutta Krishna ei näytä meille sitä Jumalaa, jota sielumme kaippaa.

Ja kun tutustumme siihen Krishnaan, joka on filosofiassa tunnettu, joka esiintyy meille Bhagavad-Gitassa, niin silloin me tunnustamme, että hän puhuu äärettömän viisaasti, tosia ja oikeita asioita kaikissa noissa merkillisissä keskusteluissaan Arjunan kanssa, mutta me ihmettelemme, että heti Bhagavad-Gitan, Herran laulun alussa Krishna yllyttää Arjunaa sotaan. Kun Arjuna kysyy: „Pitääkö minun mennä sotaan omia veljiäni vastaan, eikö ole turha tappaa kaikkia heitä?“ – niin Krishna sanoo: „Tee velvollisuutesi. Sinun velvollisuutesi on sotia. Eihän se ole mitään, jos ruumis tapetaan, he voivat taas syntyä uudestaan ruumiiseen. Tee sinä velvollisuutesi miekan palveluksessa.“ Meistä tuntuu, kuten eräs hindulainen kysyi toiselta: „Eikö Arjunan kanta ole inhimillisempi kuin Krishnan, joka käskee sotimaan? Arjuna ihmisenä epäilee tehdä julmia tekoja.“ Toinen hindulainen sanoi silloin: „Jos niin on, niin tehkäämme Arjunasta parempi Jumalan esittäjä kuin Krishnasta.“

Se Jumala, jota Krishna tuo tuossa esille, ei ole se, jota meidän sielumme kaipaa. Ei Muhammedkaan tuo meille sitä Jumalaa, jota kaipaamme. Me luemme hänestä, kuinka hän otti itselleen monta vaimoa, ei itseään varten, vaan suojellakseen heitä, orpoja ja leskiä. Paljon hyvää ja kaunista me olemme hänestä lukeneet, mutta ei hän ole semmoinen olento, joka tuo meille Jumalan.

Ajatelkaamme Buddhaa, joka on kaikista korkein ihminen, joka on esiintynyt maan päällä Jeesusta Kristusta lukuun ottamatta, Buddhaa, jaloimmista jalointa, joka kaikesta kieltäytyi etsiäkseen vastausta elämän kaikkiin kysymyksiin. Mutta hänkin sanoi: ei ole muuta pelastusta kuin nirvanassa. Meidän täytyy luopua kaikesta olemassaolon janosta, meidän pitää vapautua jälleensyntymisen pyörästä. Kun ajattelemme Buddhaa, niin meidän sielumme silloinkin syöksyy jonkinlaiseen ihmeelliseen kuiluun, pessimismiin ja me sanomme: Silloin ei ole muu edessä kuin luopua kaikesta ja ottaa sauva käteen ja istua puun juurelle, kunnes valo tulee, kunnes löydämme sen Jumalan, jota ei ole tai joka on tyhjiys, joka on kaiken olemassaolon negationi. Ei ole silloin muuta ratkaisua. Mutta olen tuntenut aina nuoresta saakka: se Jumala ei ole minun Jumalani.

Sentähden minä olen tullut Jeesuksen Kristuksen luo, joka on aivan toinen, kuin kaikki nuo vanhat, edelliset profeetat, kaikki nuo vanhat vapahtajat, Jeesuksen Kristuksen luo, jossa ei ole mitään epäinhimillistä, jossa ei ole mitään, joka ei olisi jumalallista, jossa kaikki on aivan juuri niin, kuin ihmisen sydän syvimmässään kaipaa. Hän on täydellinen ihminen, Hän tuo Jumalan ihmisille tänne maan päälle omassa personassaan, tänne meidän keskuuteemme aivan uutena ilmestyksenä, ihmeellisenä todellisuutena. „Nyt te näette Isän, joka on kaiken takana, teidän ei tarvitse hapuilla pimeydessä, minä ja Isä olemme yhtä, minä tuon Jumalan tänne teidän luoksenne.“ Ja mikä se Jumala silloin on? Se on ääretön, ihmeellinen rakkaus. Se ei ole vain Buddhan sääliä kaikkia kärsiviä kohtaan, ei nuoren Krishnan esteettistä

iloa elämän kauneudesta, vaan se on Jumala, joka on rakkautta, hyvyyttä, puhtautta, joka on kaiken yläpuolella ja kaiken sisällä. Se on Jumala, jonka sydämellä todella saamme rauhan sielullemme. Jeesus Kristus näyttää meille sen Isän, josta me olemme kaikki lähteneet ja jonka kaikki voimme löytää, sen Isän, joka rakastaa meitä, ei nuoren Krishnan rakkaudella, ei Buddhan säälillä, vaan joka rakastaa meitä niin, että me emme voi sitä sanoin oikeastaan kuvata. Meidän pitää vaan katsella Jeesuksen Kristuksen esimerkkiä, meidän pitää katsella, millä tavalla Hän rakasti, millä tavalla Hän menetteli elämässä joka hetki, millä tavalla Hän opetuslapsia rakasti, millä tavalla Hän kulki kohti kuolemaa, mitä Hän sanoi ryöväreille ristillä: „Sinä, joka olet niin paljon kärsinyt, niin suuressa tuskassa ollut, niin vaikeissa elämän tehtävissä, olet ryöväynyt, murhannut ja varastanut, tule minun luokseni, tänään olet minun kanssani paradiisissa.“ Meidän tulee katsoa Häntä, kuinka Hän antoi anteeksi kaikille, kuinka Hän ristinpuulla rukoili vihamiestensä puolesta, kuinka Hän sanoi: „Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä tekevät.“

Tämä kaikki riittää minulle, se näyttää minulle, minkälainen on meidän Jumalamme. Me emme voi käsittää Jumalan rakkautta, me emme voi käsittää Isän rakkautta, me emme voi käsittää Jeesuksen Kristuksen olemusta, Hänen äärettömän ylevää inhimillisyyttään, jollemme itse ole kärsineet, jollemme ole kulkeneet tuskan kuiluja. Siinä määrin, kuin voimme kulkea tuskien kuiluissa, pettymyksissä, vaikeuksissa, kaikissa tunteissa, että olemme hyljätyt, kaikissa elämän suruissa, siinä määrin, kuin saamme kaikissa niissä kulkea, siinä määrin voimme päästä ymmärtämään ja tuntemaan, mikä on Jumalan rakkaus, Isän rakkaus, meitä kohtaan, mikä se Jumala on, jonka Jeesus Kristus meille näyttää, jonka ruumistuma Hän on. Krishna ruumistutti Jumalaa, Buddha ruumistutti Jumalaa, kaikki vanhat profeetat ja jumalanpojat toivat ilmi Jumalaa omalla tavallaan, mutta kukaan niistä ei osannut näyttää sille ihmiskunnalle, joka vaelsi vielä

tietämättömyyden harhoissa, eläimellisten intohimojen sokaisemana, kuka Jumala on. Vasta sitten, kun Jeesus Kristus oli voinut ottaa kokonaan Isän vastaan itseensä, kun Jeesus Natsarealainen oli voinut täytyä Kristuksella, taivaallisella ihmisellä, Jumalan omalla tiedolla siitä, kuka on täydellinen ihminen, silloin vasta saattoi Jeesus Kristus näyttää meille Jumalan, tuoda meille Isän lähemmäksi kuin koskaan ennen oli tapahtunut. Ihmiskunnan suurin juhlahetki, ihmeellisin tunti tämän planeetan elämässä oli se, jolloin sen eläville olennoille, ihmisille ja eläimille, näytettiin fyysisessä todellisuudessa, mikä on se rakkaus, joka on kaiken takana. Silloin me ymmärrämme, vähän aavistamme; siinä sydämessä ainoastaan on lepoa, ainoastaan siinä on rauhaa, ainoastaan se ratkaisee kaikki meidän pulmamme ja kysymyksemme. Niin huonoja ja mitättömiä, kuin olemme, niin syntisiä, puutteellisia, rikoksellisia, niin kun avaa sydämenne ottamaan vastaan sitä valoa ja rakkautta, joka Jumalasta, Isästä, Jeesuksen Kristuksen kautta meihin tulee, silloin me löydämme rauhan ja pelastuksen, silloin vapaudumme, silloin todella voimme kaikesta suosta nousta.

Miten tutustuminen toisten uskontojen jumaliin auttaa meitä pahasta tahdostamme, itsekkyydestämme ja synneistämme? Jos me alamme oikein toden teolla pyrkiä, vakavasti tehdä työtä itsemme kanssa, niin se paljon meitä auttaa. Me näemme ihmeellisiä olentoja, suuremmoisista ihmisistä kaikissa vanhoissa uskonnoissa. Mutta uskaltaako kukaan heistä sittenkään sanoa: minä olen elävän Jumalan löytänyt. Tänä päivänä Indiassa, Kiinassa ja yleensä Idässä etsitään vilpittömästi totuutta. Meillä ei täällä länsimailla ole aavistustakaan siitä hartaudesta, vilpittömyydestä, vakavuudesta, millä ihmiset siellä etsivät totuutta. He lähtevät metsiin, istuvat siellä kymmeniä vuosia, taistelevat itseään vastaan, noussevat hengessään korkeille ylängöille. Ajatelkaamme tätä kaikkea. Ehkä meillä länsimailla luostareissa on niin joskus ponnisteltu. Ja kuitenkin nämä

ihmissielut, ihanat ihmissielut, jotka noin ovat pyrkineet ja ponnistaneet, kuitenkin voivat sanoa, niinkuin muudan erakko, joka 40 vuotta yhtämittaa oli istunut pienessä luolassa, eikä koskaan tämän 40:n vuoden aikana ulos mennyt. Kun häneltä kysyttiin: „mitä sinä olet voittanut, kun tuossa olet istunut?“ – niin hän voi vastata: „sen olen voittanut, että tässä olen vapaa viettelyksistä.“ „Minkätähden et siis ole lähtenyt ulos täältä?“ „Sentähden, että jos minä olisin lähtenyt ulos täältä, niin kuka ties nainen tai raha olisi voinut minun sieluani vietellä. Ja minä tahdon olla vapaa viettelyksistä, itseni herra.“ „Oletko siis löytänyt Jumalan, oletko löytänyt ikuisen elämän?“ „Sitä minä en tiedä, en voi sitä väittää. Minä etsin ja minä uskon, että joskus ehkä monen ruumistuksen perästä minä löydän Brahman.“

Eikö tuo ole ihailtavaa, suuremmoista ja kuitenkin se päättyy vain tuommoiseen uskoon: „uskon, että joidenkuiden ruumistusten perästä löydän Jumalan, Brahman.“

Ymmärrämmekö me ihmiset täällä länsimailla, kuinka ihmeellisessä asemassa me olemme, etuoikeutetussa asemassa, kun Jeesus Natsarealainen, Christos, näyttää meille, että Jumala on rakkaus. Jumala ei ole poissa tästä elämästä, Jumala on tuotava tähän elämään. Ei meidän tule paeta tästä, meidän tulee elää tässä, meidän tulee tehdä tämä jumalanvaltakunnaksi, nyt ottaa vastaan Jumalan rakkaus, joka kolkuttaa sydämen ovelle. Meidän on elettävä siinä rakkaudessa, meidän on tehtävä maailma onnelliseksi siinä piirissä, jossa elämme. Jokaisen on oltava pienessä uskollinen, kunnes hänet asetetaan suuren yli. Elämä on tehtävä arvokkaaksi, elämä, joka jatkuu kuolemassa, jos saavutamme ikuisen elämän. Tietysti saamme syntyä uudestaan, koettaa uudestaan, jos me emme nyt pääse selville Jumalasta. Mitä varten olemme tänne tulleet, jollemme sitä varten, että tästä elämästä jotain tekisimme? Mitä varten olisimme tähän elämään tulleet, jos meidän pitää vaan siitä pois pyrkiä, jos se ei ole itsessään arvokas? Jeesuksen sanoma on: tämä elämä on itsessään arvokas, asettakaa se totuuden

palvelukseen. Kuinka pieniä, yksinkertaisia olentoja olettekaan, niin pyhittäkää elämänne Jumalan palvelukseen. Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä olen teitä rakastanut.